

ไทยรัฐ

Thai Rath
Circulation: 800,000
Ad Rate: 750

Section: First Section/การศึกษา-ศาสนา-สาธารณสุข

วันที่: ศุกร์ 6 ธันวาคม 2567

ปีที่: 75

ฉบับที่: 24426

หน้า: 7(ซ้าย)

Col.Inch: 8.11

Ad Value: 6,082.50

PRValue (x3): 18,247.50

คลิป: ชาว-ดำ

ภาพขาว: ภูวนารถ ณ สงขลา

ภูวนารถ ณ สงขลา นายกสมาคมวารสารศาสตร์ธรรมศาสตร์มอบรางวัล
“วารสารศาสตราร ประจำปี 2567” เพื่อยกย่องศิษย์เก่าและบุคลากรที่ใช้วิชาชีพ
วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนสร้างประโยชน์ให้กับสังคม.

เกาหลีใต้ชูโมเดลเกษตรหมุนเวียน-ลดคาร์บอน บทเรียนสำคัญสำหรับไทย

เกาหลีใต้กำลังเดินหน้าปฏิวัติภาคเกษตรครั้งใหญ่ด้วยแนวคิดเกษตรกรรมหมุนเวียนและการมุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน โดยตั้งเป้าลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากภาคเกษตรให้เป็นศูนย์ภายในปี 2050 นับเป็นความท้าทายที่สำคัญเนื่องจากภาคการเกษตรมีส่วนในการปล่อยก๊าซเรือนกระจกประมาณหนึ่งในสามของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั้งหมดของประเทศโดยส่วนใหญ่มาจากกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงปศุสัตว์ การปลูกพืช และการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร

รัฐบาลเกาหลีใต้ได้ออกพระราชบัญญัติส่งเสริมเกษตรกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยตั้งเป้าเพิ่มพื้นที่เกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมจาก 5.2% เป็น 10% ภายในปี 2025 พร้อมทั้งสนับสนุนเงินทุนและเทคโนโลยีให้เกษตรกร นโยบายดังกล่าวครอบคลุมมาตรการต่างๆ เช่น การให้เงินอุดหนุนแก่เกษตรกรที่เปลี่ยนมาทำเกษตรอินทรีย์หรือลดการใช้สารเคมี การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และการจัดตั้งระบบรับรองผลิตภัณฑ์เกษตรอินทรีย์และผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

มาตรการสำคัญมาตรการหนึ่งคือ การส่งเสริมให้เกษตรกรเข้าร่วมโครงการลดก๊าซเรือนกระจกภาคสมัครใจ โดยเกษตรกรที่เข้าร่วมจะได้รับเงินอุดหนุนสำหรับการติดตั้งเทคโนโลยีสีเขียว เช่น ระบบพลังงานหมุนเวียน และสามารถขายคาร์บอนเครดิตได้ โครงการนี้ไม่เพียงแต่ช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก แต่ยัง

ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและลดต้นทุนการดำเนินงานของเกษตรกร รวมถึงสร้างรายได้เพิ่มเติม

จากการขายคาร์บอนเครดิต

ตัวอย่างความสำเร็จที่น่าสนใจคือ ฟาร์มปลูกพริกหวานในจังหวัดคยองกี ที่เปลี่ยนจากการใช้หม้อต้มน้ำมันดีเซล

กรุงเทพธุรกิจ หน้าต่างความคิด

เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
klounkaew@econ.tu.ac.th.

มาใช้ระบบปั๊มความร้อนใต้ดิน สามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ถึง 1,002 ตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่าในเวลาสามปี นอกจากนี้ยังช่วยลดค่าใช้จ่ายด้านพลังงานลงร้อยละ 50 และเพิ่มผลผลิตได้ร้อยละ 10 เนื่องจากสามารถควบคุมอุณหภูมิในโรงเรือนได้แม่นยำมากขึ้น แม้จะมีต้นทุนเริ่มต้นสูงถึง 200 ล้านบาทแต่รัฐบาลได้สนับสนุนเงินอุดหนุนร้อยละ 50 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด

อีกกรณีศึกษาที่น่าสนใจคือฟาร์มมะเขือเทศที่ได้รับการรับรองผลิตภัณฑ์คาร์บอนต่ำโดยใช้เทคนิคการเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมหลายอย่าง เช่น การใช้मानฉนวนหลายชั้นในโรงเรือนเพื่อลดการใช้พลังงาน การใช้เทคนิคการไม่ไถพรวนดินเพื่อลดการปล่อยคาร์บอนจากดิน การผลิตปุ๋ยอินทรีย์ใช้เองจากเศษวัสดุทางการเกษตร และการใช้วิธีการควบคุมศัตรูพืชแบบผสมผสาน ส่งผลให้สามารถลดการปล่อย

คาร์บอนได้ถึงร้อยละ 84 เมื่อเทียบกับการผลิตแบบทั่วไป

นอกจากการลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม เกษตรกรยังได้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างชัดเจน โดยผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองคาร์บอนต่ำสามารถจำหน่ายได้ในราคาที่สูงกว่าผลิตภัณฑ์ทั่วไป 2-3 เท่า โดยเฉพาะในตลาดที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น โรงเรียนและหน่วยงานราชการ นอกจากนี้การใช้อยู่อินทรีย์และการลดการใช้สารเคมียังช่วยให้ผลผลิตมีคุณภาพดีขึ้น มีรสชาติดีขึ้น และมีสารต้านอนุมูลอิสระสูงขึ้น

นอกจากนี้แล้ว รัฐบาลเกาหลีใต้ยังส่งเสริมการใช้พลังงานหมุนเวียนในภาคเกษตรอย่างจริงจัง โดยสนับสนุนการติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์บนโรงเรือนเกษตร การพัฒนาระบบผลิตไฟฟ้าจากชีวมวลในฟาร์ม และการส่งเสริมการใช้เครื่องจักรกลการเกษตรที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าหรือไฮโดรเจน มาตรการเหล่านี้ไม่เพียงแต่

กรุงเทพธุรกิจ

Krungthep Turakij
Circulation: 120,000
Ad Rate: 958

Section: First Section/ทัศนะ

วันที่: ศุกร์ 6 ธันวาคม 2567

ปีที่: 38

ฉบับที่: 12788

หน้า: 7(ล่างซ้าย)

Col.Inch: 72.42 Ad Value: 69,378.36 PRValue (x3): 208,135.08 คลิป: ชาว-ดำ

คอลัมน์: หน้าต่างความคิด: เกาหลีใต้สู่โมเดลเกษตรหมุนเวียน-ลดคาร์บอน บท...

ช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก แต่ยัง
ช่วยลดต้นทุนด้านพลังงานให้กับเกษตรกร
ในระยะยาว

อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนผ่านสู่
เกษตรกรรมหมุนเวียนยังมีความท้าทาย
หลายประการ โดยเฉพาะต้นทุนเริ่มต้นที่สูง
ในการติดตั้งเทคโนโลยีใหม่ และการขาด
ความรู้และทักษะของเกษตรกรในการใช้
เทคโนโลยีและวิธีการใหม่ๆ นอกจากนี้
ยังมีความท้าทายในการสร้างการยอมรับ
จากผู้บริโภคและการพัฒนาตลาดสำหรับ
ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว รัฐบาลได้จัดตั้ง
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีในระดับท้องถิ่น
และให้การสนับสนุนทางการเงินแก่เกษตรกร
ผ่านกองทุนพิเศษ นอกจากนี้ ยังมีการจัดทำ
โครงการรณรงค์ให้ความรู้แก่ผู้บริโภค
เกี่ยวกับความสำคัญของผลิตภัณฑ์การเกษตร
ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และการส่งเสริม
การมีส่วนร่วมของชุมชนในการวางแผนและ
ดำเนินโครงการต่างๆ

บทเรียนสำคัญสำหรับประเทศไทย
คือการกำหนดเป้าหมายระยะยาวที่ชัดเจน
และการบูรณาการนโยบายด้านการเกษตร
และสิ่งแวดล้อมเข้าด้วยกัน โดยเฉพาะ
การพัฒนากรอบกฎหมายที่ครอบคลุมและ
การจัดตั้งกองทุนสนับสนุนการเกษตรที่
เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ ควร
พิจารณาการพัฒนาระบบรับรองผลิตภัณฑ์
คาร์บอนต่ำและการส่งเสริมการซื้อขาย
คาร์บอนเครดิตในภาคเกษตร

การนำบทเรียนจากเกาหลีใต้มาปรับใช้
จะต้องคำนึงถึงบริบทที่แตกต่างของ
ประเทศไทย ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม
และระบบนิเวศเกษตร อย่างไรก็ตาม
ประสบการณ์ของเกาหลีใต้แสดงให้เห็น
ว่าการเปลี่ยนผ่านสู่เกษตรกรรมที่ยั่งยืน
สามารถสร้างประโยชน์ทั้งด้านสิ่งแวดล้อม
และเศรษฐกิจ หากมีการวางแผนที่ดีและ
ได้รับการสนับสนุนอย่างเหมาะสมจาก
ทุกภาคส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความ
ร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบัน
การศึกษา และชุมชนเกษตรกร ซึ่งจะ
เป็นกุญแจสำคัญในการขับเคลื่อนการ
เปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนในระยะยาว

ข้อสังเกตเรื่องคนว่างงาน

Agora

กฤตภาส ชักติฐานนท์

วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

www.facebook.com/bintokrit

ในรอบสัปดาห์ที่ผ่านมา มีข่าวใหญ่ที่ได้รับการพูดถึงอย่างกว้างขวางเรื่องภาวะการว่างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกิดกับบัณฑิตจบใหม่จากมหาวิทยาลัย

ข่าวเรื่องนี้เป็นที่สนใจในสื่อมวลชนเกือบทุกสำนัก ยกตัวอย่างเช่น ข่าว “คนไทยว่างงานกว่า 4.14 แสนคน ส่วนใหญ่จบระดับอุดมศึกษา ชี 65% บอกหางานไม่ได้” มติชนเผยแพร่เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2567 ตามลิงก์ https://www.matichon.co.th/economy/news_4921404

โดยข่าวดังกล่าว นำข้อมูลทางสถิติมาจากการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ดังที่ระบุไว้ในเนื้อข่าวว่า

“นายคณฐา พิชยนันท์ เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) หรือสภาพัฒน์ แถลงรายงานภาวะสังคมไทยไตรมาส 3 ปี 2567 ว่า การจ้างงานค่อนข้างทรงตัว โดยมีผู้มีงานทำจำนวน 40 ล้านคน ลดลงจากไตรมาส 3 ปี 2566 เล็กน้อยที่ 0.1%”

ซึ่งบ่งบอกถึงจำนวนผู้มีงานทำว่ามีปริมาณต่ำกว่าปีที่ผ่านๆ มา ไม่ได้ลดลงมากนัก ความแตกต่างนี้มีน้อยจนสัมผัสรับรู้ไม่ได้ชัดเจนในชีวิตประจำวัน

แสดงให้เห็นว่าคนที่มีการทำงานอยู่แล้วส่วนใหญ่ก็ยังคงมีงานทำอยู่ ตัวเลขล่าสุดจึงใกล้เคียงกับสถิติเดิม

อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่น่าสนใจคือ จำนวนผู้ว่างงานนั้นมีปริมาณสูงขึ้นกว่าในช่วงที่ผ่านมา โดยกล่าวว่า “สำหรับอัตราการว่างงานอยู่ที่ 1.02% เพิ่มขึ้นจาก 0.99% ในไตรมาสก่อนหน้า โดยมีผู้ว่างงานเฉลี่ยจำนวน 4.14 แสนคน ต่ำกว่าผู้ว่างงานจำนวน 4.29 แสนคน ในไตรมาสก่อนหน้า แต่สูงกว่าผู้ว่างงานจำนวน 4.01 แสนคน ในไตรมาสเดียวกันของปีก่อนหน้า”

จะเห็นได้ว่าอัตราการว่างงานในปีที่กำลังอยู่ในช่วงขาขึ้น และมีจำนวนคนว่างงานเพิ่มขึ้นถึง 13,000 คนในเวลาห่างกันเพียงแค่ 3 เดือน

หากช่วงเวลาที่ห่างกันเพียง 3 เดือนดังกล่าวเป็นรอยต่อของปีการศึกษาซึ่งมีบัณฑิตจบใหม่เป็นจำนวนมาก ตัวเลขนี้ก็คงเป็นเรื่องปกติ

แต่ตามข้อมูลในรายงานนั้นออกมาในไตรมาสที่ 4 หรือช่วงปลายปีปฏิทิน ซึ่งไม่ใช่จังหวะเวลาที่ผู้เรียนในระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่จบการศึกษา

ดังนั้น ตัวเลขที่พุ่งสูงขึ้นนี้จึงไม่น่าเกี่ยวข้องกับบัณฑิตจบใหม่ และไม่ใช่ช่วงเวลาที่คนหนุ่มสาวเพิ่งจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย และกำลังเริ่มต้นชีวิตการทำงานทำ

สถิติที่แสดงออกมายิ่งดูแปลกและน่าขบคิดเข้าไปใหญ่ เพราะตามข้อมูลที่ปรากฏในรายงานข่าวกล่าวว่า “เมื่อจำแนกผู้ว่างงานตามระดับการศึกษา ส่วนใหญ่ยังอยู่ในระดับผู้ที่มีการศึกษาสูงสุดในระดับอุดมศึกษา มัธยมศึกษา และมัธยมศึกษา ตามลำดับ” ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มคนที่ว่างงานกลับเป็นคนที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี สูงกว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและมัธยมศึกษาด้วยซ้ำ

ทำให้เห็นว่าการไม่ใช้ตัวเลขของการว่างงานแต่เพียงอย่าง

มติชน สุดสัปดาห์

Matichon Weekend
Circulation: 500,000
Ad Rate: 353

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 6 - พุธสัปดาห์ 12 ธันวาคม 2567

ปีที่: 45

ฉบับที่: 2312

หน้า: 83(กลาง)

Col.Inch: 92.12 Ad Value: 32,518.36

PRValue (x3): 97,555.08

ศิลปิน: ชาว-ดำ

คอลัมน์: Agora: ข้อสังเกตเรื่องคนว่างงาน

เดียว ทว่า ยังสะท้อนให้เห็นถึงอัตราการว่างงานแบบกลับตาลปัตรผูกพันตามระดับการศึกษาด้วย

คือแทนที่ยังมีวุฒิการศึกษาสูงจะยังมีงานทำ กลับกลายเป็นว่ายิ่งเรียนสูงจะยิ่งไม่มีงาน

ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือ เมื่อสำรวจพบว่า “นอกจากนี้ ผู้ว่างงานระยะยาวตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีก่อนหน้าถึง 16.2% หรือมีจำนวน 8.1 หมื่นคน โดย 65% ระบุว่าหาหางานไม่ได้ ขณะที่ 71.3% ไม่เคยทำงานมาก่อน ซึ่งในจำนวนนี้เกือบ 3 ใน 4 อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี”

ข้อมูลนี้ชี้ชัดว่าจำนวนผู้ว่างงานดังกล่าวเป็นภาวะของการตกงานสะสม คือผู้ที่ว่างงานอยู่แต่เดิมก็ยังว่างงานต่อไป ในขณะที่คนใหม่ๆ ที่เข้ามาสู่ตลาดก็ไม่สามารถหางานทำได้ ตัวเลขจึงทบเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างน่ากลัว

เพราะมีจำนวนมากกว่าปีก่อนถึง 16.2% หรือภายในปีเดียวมีคนว่างงานมากขึ้นเกือบ 1 ใน 4 ซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงมากและจำเป็นต้องมีคำอธิบาย

รายละเอียดที่รายงานนำเสนอหนึ่งซึ่งว่าคนว่างงานส่วนใหญ่หางานมานานแล้วแต่หาไม่ได้

น่าเสียดายที่ข้อมูลดังกล่าวไม่ได้ขยายความว่ามีที่มาที่ไปอย่างไร เช่น ไม่มีผู้จ้างรับเข้าทำงาน หรือว่าเพราะเลือกงานมากเกินไปจนเกิน บางคนอาจไม่มีใครยอมรับเข้าทำงานเลย แต่บางคนอาจได้รับการตอบรับเข้าทำงานบ้างแต่เงื่อนไขการทำงานต่ำกว่าที่คาดหวังก็เป็นได้

ข้อมูลในเชิงลึกนี้อาจมีอยู่ในรายงานของสภาพัฒน์ แต่สำนักข่าวไม่มีพื้นที่มากพอจะนำเสนอ จึงไม่ได้นำบอกเล่าก็เป็นได้

66 มัธยมไม่ทราบรายละเอียดในเชิงลึกของการสำรวจก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่าคนว่างงานส่วนใหญ่ นั่นคือ (1) คนหนุ่มสาววัยทำงาน (2) มีการศึกษาสูง และ (3) ยังไม่เคยมีประสบการณ์การทำงานมาก่อน

ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงวิกฤตในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา ด้านภาวะทางเศรษฐกิจ ไปจนถึงความ

เปลี่ยนแปลงทางสังคมในยุคดิจิทัลที่เทคโนโลยีมีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงทิศทางการทำงานและหารายได้ ไปจนถึงทักษะที่จำเป็นและความต้องการของตลาด

ซึ่งบทความนี้ยังไม่มีส่วนที่เพียงพอที่จะวิเคราะห์และเจาะลึกลงไปในแต่ละประเด็น จึงทำการตั้งเป็นข้อสังเกตเอาไว้ก่อน แล้วค่อยหยิบมาศึกษา และอภิปรายแยกเป็นรายประเด็นต่อไปในโอกาสหน้า

สำหรับอาชีพที่มีความผันผวนในเชิงลบ และผมพอจะบอกเล่าได้ในฐานะของ “คนใน” ที่ทำงานอยู่ในแวดวงดังกล่าวก็คือ วงการบันเทิงกับวงวิชาการ เนื่องจากผ่านประสบการณ์ทำงานในสายบันเทิงด้วยการเป็นนักแสดงมา 20 ปี หลังจากนั้นจึงหันมาเป็นอาจารย์ประจำวิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในหลักสูตรปรัชญา การเมือง และเศรษฐศาสตร์ (PPE) ที่ศูนย์ลำปาง ตั้งแต่เมื่อปีที่ผ่านมา

ซึ่งแม้จะเพิ่งเริ่มเข้ามาสอนให้กับต้นสังกัดปัจจุบันไม่นาน ทว่า ผ่านการเป็นอาจารย์พิเศษในสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ มาตั้งแต่ปี 2558 ทั้งในมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และสถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ จึงทำให้มีประสบการณ์ในฐานะอาจารย์และนักวิชาการมาแล้ว 9 ปี

เพราะฉะนั้น ในส่วนที่ผมพอจะสะท้อนภาพความเปลี่ยนแปลงนี้ได้ ก็อยากบอกเล่าและเปิดพื้นที่สนทนาว่าเกิดอะไรขึ้นในวงการที่ทำอยู่ตลอด 10-20 ปีที่ผ่านมาบ้าง เหตุใดจึงมีสภาพผันผวนรวนเรเช่นในปัจจุบันนี้ เป็นเพราะหลักสูตรการศึกษาไม่ตอบโจทย์ของตลาดงานจริงๆ อย่างที่คนชอบบ่นกล่าวอ้างกัน

หรือว่าเป็นเพราะความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและนวัตกรรมในโลกยุคดิจิทัลกันแน่

หรือเพราะโลกทัศน์ ค่านิยม และพฤติกรรมที่ผันแปรไปในวิถีชีวิตคนรุ่นใหม่ซึ่งทำให้พวกเขาเกิดความแปลกแยกจากคนรุ่นเก่าก่อน หรือว่าอันที่จริงภาวะการว่างงานนี้เป็นตัวเลขลวงตา ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว คนหนุ่มสาวเหล่านี้ไม่มีงานทำ แต่กลับมีรายได้หล่อเลี้ยงชีวิตอย่างไม่ขัดสนกันแน่

โอกาสหน้าจะมาเล่าให้ฟัง ●